

[Drachmann.]

Det maa være lidt vanskeligt at bringe Overensstemmelse mellem disse to Synspunkter, og Forvirringen i det ærede Medlem Hr. Himmelstrups Anskuelse og Stilling i Dag er da ogsaa aabenlyst. Men saadan er det, naar man sidder i al sin Nøgenhed paa sine økonomiske Teoriers sørgelige Ruiner — Ordet „Ruin“ er ikke nok, men det er sørgelige Ruiner, for Liberalismen er slaaet i den Grad i Stumper og Stykker, at selv den allerdygtigste Kunstklinker ikke nogen Sinde vil kunne lime Liberalismens Potteskaar sammen igen. Men jeg vil henstille til Overvejelse for Partiet Venstre, hvordan det vil klare sig.

Jeg takker den højtærede Udenrigsminister for hans Svar med Hensyn til Turisterne. Jeg vil haabe, der kan komme noget godt ud af det ligesom af de andre Spørgsmaal, vi har haft og faar til Behandling.

Med Hensyn til Rigsdagens Deltagelse maatte den højtærede Udenrigsminister indrømme, at den var beskeden, men han mente ogsaa, at Ansvarret var begrænset i Overensstemmelse dermed. Det er det, vi ikke kan se, thi tager man Ansvarret for Rammen, saa følger dermed ogsaa Ansvarret for Rammens Indhold, og det er Udgangspunktet for den Kritik, der er rejst. Vi ønsker ikke at være kritiserende, som det ærede Medlem Hr. Alsing Andersen synes at tro, men fordi vi her peger paa et meget alvorligt Punkt i det parlamentariske Arbejde med Hensyn til Rigsdagens Medansvar for de handelspolitiske Opgaver, der er saa store og vigtige, vil vi komme tilbage til det senere.

Hvorledes det gik i sin Tid med Englandstraktaten, ved jeg ikke; men mon det ikke var den daværende Venstrefører Madсен-Mygdal, der var Skyld i, at man ikke gik med derover som Partirepræsentanter; det var vel i og for sig kun et Forsøg paa at faa Gidsler med paa Vejen. Det, jeg ønskede, var at faa et fast Organ inden for Rigsdagen, der nøje kunde følge dette og træne sig op til et virkeligt Medansvar og til et virkeligt Medarbejde i disse Sager.

Baade Grundbetragtningen bag Ministerens Ord og visse Anskuelse; fremført af det ærede Medlem Hr. Holstein, giver mig Anledning til at sige, at der hersker en udbredt Begrebsforvirring i dette Land om Forholdet mellem Verdenskrisen og Restriktionerne. Man gaar ud fra — saaledes maatte man forstaa det, baade naar man hørte den højtærede Udenrigsminister

og det ærede Medlem Hr. Holstein og næsten alle ærede Medlemmer, der har talt fra Dekretiets Side —, at det er Restriktionerne, der har skabt Krisen. Men jeg maa have Lov til at sige, at dette er fuldkommen forkert. Krisen medførte Restriktionerne; men det var Restriktionerne, der var Virkningen af Krisen, og de var ikke Aarsag til Krisen. Krisen kom først, og derfor er det fuldkommen urimeligt og vil føre til en forløjet Politik, hvis man stiller det saadan frem, at det er Restriktionerne og alt det, der ogsaa generer os nationalt set, som foraarsager Krisen. Man maa gaa til Ondets Rod og erkende, at Krisen kom af andre Aarsager.

Den kom delvis i en liberalistisk Verden, og Regeringen maatte da, saa godt man kunde, netop gennem Restriktionerne, gennem en Selvforsyningspolitik, der ikke er behagelig for andre, nogenlunde „mudre“ sig igennem, som Englænderne kalder det. Hvis man ikke var gaaet til disse Nøforanstaltninger, havde det hele været Kaos i Øjeblikket. Ogsaa dette, at man fra dansk Side modstræbende, som det er sket fra de Partiers Side, der har gennemført Valutaloven og den aktive Handelspolitik og alt det, der er gennemført, er fulgt med, viser, at vi, tvungne af Nøden, er gaaet ind for Foranstaltninger, som er mere eller mindre mangelfulde; men som alligevel i det store og hele har været nødvendige og har medført store Resultater.

Derfor vil jeg til Slut vende mig til det ærede Medlem Hr. Holstein, der opstillede det meget vigtige Spørgsmaal om Forholdet mellem vor Landbrugseksport og vor Industribeskyttelse. Efter det ærede Medlems Formening — og denne Mening anfører jeg, fordi den dækker saa at sige hele det danske Landbrugs — maa alt vige for Landbrugseksporten. Det vil vi gerne deltage i. Men vi deltager ikke i det næste, der fremstilles saaledes, at denne Landbrugseksport hemmes af Hensyn til den danske Industri, altsaa af Beskyttelsestolden. Ogsaa her vender man Forholdet paa Hovedet. Jeg kan sige personligt — og jeg kan her henholde mig til, hvad den højtærede Udenrigsminister lige sagde om vor Eksport —, at om vi saa her i Danmark afskaffede hver eneste Toldsats, vilde vi ikke kunne faa for en Øre mere Afsætning af Landbrugsvarer i Udlandet, end vi har i Øjeblikket. Dette er Kendsgerninger, og dette belyser Tragedien, og det dybtrækkende i den saakaldte Landbrugskrise i Danmark, som ikke er skabt af onde Magter